VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2012. gada 27. septembrī*

Piektā pamatprogramma pētniecības, tehnoloģiju attīstības un demonstrējumu pasākumiem — Līgumi saistībā ar projektiem "Formation of a New Design House for MST" un "Assessment of a New Anodic Bonder" — Pārskaitīto finanšu iemaksu daļēja atgūšana — Izpildes lēmums — Lēmums, kas groza apstrīdēto lēmumu tiesvedības laikā — Prasības juridiskais pamatojums — Izvirzīto pamatu raksturs — Tiesiskā paļāvība — Pienākums norādīt pamatojumu — Labas pārvaldības princips

Lieta T-387/09

Applied Microengineering Ltd , Didkota [*Didcot*] (Apvienotā Karaliste), ko sākotnēji pārstāvēja *P. Walravens* un *J. De Wachter*, pēc tam *P. Walravens* un *J. Blockx*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *S. Petrova*, pārstāve, kurai palīdz *R. Van der Hout*, advokāts,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2009. gada 16. jūlija lēmumu C(2009) 5797 par naudas summas EUR 258 560,61 apmērā piedziņu kopā ar procentiem, kuru prasītāja ir parādā saistībā ar projektiem IST-1999-11823 FOND MST (*Formation of a New Design House for MST*) un IST-2000-28229 ANAB (*Assessment of a New Anodic Bonder*).

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] un S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*] (referents),

sekretāre J. Veiherte [*J. Weychert*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 12. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Atbilstoši EKL 256. panta pirmajai daļai "Padomes vai Komisijas lēmumi, kas uzliek finansiālas saistības personām, kuras nav valstis, ir izpildāmi".

2 Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.), 72. panta 2. punktā ir noteikts, ka "iestādes, pieņemot lēmumu, var oficiāli konstatēt kā debitoru parādu summu, kas pienākas no personām, kuras nav valstis; šāds lēmums jāizpilda [EKL] 256. panta nozīmē".

Tiesvedības rašanās fakti

3 Eiropas Kopiena, kuru pārstāv Eiropas Kopienu Komisija, noslēdza ar prasītāju *Applied Microengineering Ltd* divus subsīdiju līgumus saistībā ar piekto Eiropas Kopienas pamatprogrammu pētniecības, tehnoloģiju attīstības un demonstrējumu pasākumiem (1998.–2002. gads).

4 Pirmais līgums IST-1999-11823 ar virsrakstu "Formation of a New Design House for MST" (turpmāk tekstā – "*FOND MST* līgums") tika noslēgts 1999. gada 21. decembrī starp Kopienu, ko pārstāv Komisija, un prasītāju kā vienīgo galveno līgumslēdzēju par laikposmu uz 24 mēnešiem, sākot no 2000. gada 1. janvāra. Šī līguma vispārīgie nosacījumi ir piemērojami "viena līgumslēdzēja" līguma parauga redakcijai, kuru izmanto īpašiem atbalsta pasākumiem tehnoloģiju pielāgošanai.

5 Otrais līgums IST-2000-28229 ar virsrakstu "Assessment of a New Anodic Bonder" (turpmāk tekstā – "*ANAB* līgums") tika noslēgts 2001. gada 14. novembrī starp Kopienu, ko pārstāv Komisija, un četrām sabiedrībām par sākotnējo laikposmu uz četrpadsmit mēnešiem, sākot no 2001. gada 1. decembra. Šis līgums tika grozīts piecas reizes, lai ņemtu vērā līgumslēdzēju datu izmaiņas, pagarinātu tā termiņu līdz kopējam laikposmam 25 mēneši un 2003. gada 1. augustā aizstātu projekta koordinatoru, kā rezultātā prasītāja pārņēma citas sabiedrības saistības. Šī līguma vispārīgie nosacījumi ir piemērojami "vairāku līgumslēdzēju" līguma parauga redakcijai, kuru izmanto īpašiem atbalsta pasākumiem tehnoloģiju pielāgošanai.

6 Katra līguma apspriežu procesā prasītāja aizpildīja veidlapu līguma sagatavošanai (turpmāk tekstā – "VLS"), kas paredzēta, lai nodrošinātu informāciju par projekta saturu, kā arī administratīvo pārskatu par izdevumiem un to gada pārdali. Šajā ziņā prasītāja atsaucās uz finanšu un grāmatvedības noteikumiem, ko tā jau bija nosūtījusi Komisijai saistībā ar iepriekšējo līgumu, kurš tika finansēts ceturtās pamatprogrammas pētniecības, tehnoloģiju attīstības un demonstrējumu pasākumiem (1994.–1998. gads) ietvaros, attiecībā uz kuru tā stundu tarifu likmi piemēroja "vidējām algām", nevis faktiskajām algām. Prasītāja 1999. gada 10. novembrī nosūtīja Komisijai VLS attiecībā uz *FOND MST* līgumu un 2001. gada martā – attiecībā *ANAB* līgumu.

7 *FOND MST* līguma un *ANAB* līguma 3. panta 1. punktā ir noteikts, ka projekta atbilstošo izdevumu kopējā summa ir novērtēta attiecīgi EUR 450 000 un EUR 918 808 apmērā. Šī noteikuma 2. punktā ir noteikts, ka maksimālais Kopienas finansējums šiem izdevumiem ir attiecīgi EUR 450 000 un EUR 560 000. Saskaņā ar šo noteikumu 3. punktu šīs finanšu iemaksas tiek ieskaitītas atbilstoši šo līgumu II pielikuma 3. pantam attiecībā uz *FOND MST* līgumu prasītājas bankas kontā un attiecībā uz *ANAB* līgumu – koordinatora kontā, kurš to pārskaita galvenajiem līgumslēdzējiem.

8 Atbilstoši šo līgumu II pielikuma 3. panta 3. punktam dažādie Komisijas veiktie maksājumi ir jāuzskata par parastiem avansiem līdz pēdējās izpildāmās darbības apstiprināšanai.

9 Minētā panta 4. punktā ir precizēts, ka šie maksājumi izrādītos lielāki nekā summa, kas Komisijai faktiski jāmaksā šiem līgumslēdzējiem, tādējādi šiem līgumslēdzējiem Komisijas noteiktajā termiņā ir jāatmaksā šī starpība ierakstītā vēstulē ar saņemšanas apstiprinājumu. Gadījumā, ja šajā termiņā atmaksa netiek veikta, atmaksājamajai summai pieskaita procentus atbilstoši likmei, kuru Eiropas Centrālā Banka (ECB) piemērojusi savām galvenajām refinansēšanas darbībām tā mēneša pirmajā dienā, kurā izbeidzas Komisijas noteiktais termiņš, kuram pieskaita 1,5 procentpunktu, ja vien procentu likme netiek piemērota saskaņā ar citu līguma klauzulu. Procenti tiek piemēroti, sākot no nākamās dienas pēc Komisijas noteiktā termiņa izbeigšanās līdz līdzekļu saņemšanas dienai.

10 Šajā pašā punktā turklāt ir precizēts, ka, ja Komisijai ir prasījuma tiesības pret vienu no saviem līgumslēdzējiem un tā nolemj izdod piedziņas rīkojumu attiecībā uz to, minētais piedziņas rīkojums EKL 256. panta izpratnē ir uzskatāms par izpildes lēmumu.

11 Saskaņā ar *FOND MST* un *ANAB* līgumu 5. panta 1. punktu šo līgumu darbību reglamentē Beļģijas tiesības. Šī noteikuma 2. punktā ietvertā šķīrējklauzula EKL 238. panta izpratnē, piešķirot Vispārējai tiesai un apelācijas tiesvedībā – Tiesai –ekskluzīvu kompetenci visu strīdu izskatīšanā starp Kopienu, no vienas puses, un citām līgumslēdzējām pusēm, no otras puses, par šo līgumu spēkā esamību, piemērošanu vai visa veida interpretāciju.

12 Saskaņā ar abu līgumu II pielikuma 17. panta 1. punkta noteikumiem, "kā tas noteikts šī pielikuma 3. panta 1. punkta pirmajā daļā, Komisija vai jebkurš tās pilnvarots pārstāvis var uzsākt auditu jebkurā brīdī līguma [spēkā esamības] laikā un piecus gadus pēc pēdējās Kopienas iemaksas pārskaitīšanas".

13 Pamatojoties uz šīm tiesību normām, Komisija lūdza audita uzņēmumam veikt prasītājas izdevumu pārskatu finanšu auditu un 2005. gada 16. augustā par to informēja prasītāju. Šis audits tika veikts no 2006. gada 13. līdz 17. februārim, un audita uzņēmums savu sākotnējo ziņojumu prasītājai nosūtīja 2006. gada 22. septembrī pa pastu un elektroniski. Tā kā prasītāja nesaņēma šī dokumenta papīra versiju, 2006. gada 6. novembrī audita uzņēmums to vēlreiz nosūtīja elektroniski un atbilstoši šo divu līgumu II pielikuma 17. panta 3. punkta noteikumiem noteica prasītājai viena mēneša termiņu savu apsvērumu sniegšanai. Šajā ziņojumā bija identificētas vairākas nepieciešamas izmaiņas attiecībā uz personāla izdevumiem, apakšuzņēmēju kontraktēšanu, ceļa izdevumiem un citiem specifiskiem izdevumiem.

14 Prasītājas finanšu direktors, kura pienākums bija nodrošināt sadarbību ar audita uzņēmumu, lūdza par vienu nedēļu pagarināt termiņu apsvērumu par ziņojumu sniegšanai, kas arī tika noteikts līdz 2006. gada 13. decembrim, tomēr prasītāja, neņemot vērā divus atgādinājumus 2007. gada 10. un 17. janvārī un otrreizēju 2007. gada 17. janvāra lūgumu piešķirt pagarinājumu, kurš arī tika piešķirts, tomēr nekādus apsvērumus nesniedza. Līdz ar to audita uzņēmums 2007. gada 20. aprīlī parakstīja savu ziņojumu. 2007. gada 21. maijā Komisija ar ierakstītu vēstuli informēja prasītāju, ka, ņemot vērā to, ka prasītāja nav sniegusi savu atbildi, tā izbeidz auditu un ka tā apstiprina šī ziņojuma secinājumus. Komisijas apstiprinātajā audita gala ziņojumā tādējādi tika secināts, ka ir jāveic sākotnēji apstiprināto izmaksu korekcija attiecībā uz summu EUR 135 262,94 apmērā saistībā ar *FOND MST* līgumu un attiecībā uz summu EUR 123 297,67 apmērā saistībā ar *ANAB* līgumu.

15 Ņemot vērā šo divu līgumu II pielikuma 17. panta 4. punktu, Komisija, pamatojoties uz audita ziņojumu, var veikt jebkuru piemērotu pasākumu, ko tā uzskata par nepieciešamu, tostarp izdot rīkojumu par visu vai daļas tās veikto maksājumu piedziņu.

16 Tādējādi 2007. gada 6. septembrī Komisija nosūtīja prasītājai divas vēstules ar sākotnējo informāciju, tai norādot, ka saskaņā ar audita secinājumiem prasītājas neatbilstoši veiktie izdevumi, par kuriem pati Komisija pārskaitījusi avansu, ir piedzenami. Tā arī informēja prasītāju, ka tās dienestiem ir jāatgūst Kopienas finanšu iemaksas EUR 135 262,94 apmērā attiecībā uz *FOND MST* līgumu un EUR 123 297,67 apmērā attiecībā uz *ANAB* līgumu. Tā precizēja, ka drīzumā tiks apstiprināti paziņojumi par parādu.

17 Tādējādi Komisija ar 2007. gada 22. oktobra vēstuli nosūtīja prasītājai divus tai adresētus paziņojumus par parādu EUR 135 262,94 un EUR 123 297,67 apmērā, kas jāsamaksā līdz 2007. gada 26. novembrim.

18 Prasītājas finanšu direktors 2007. gada 29. oktobrī elektroniski nosūtītā vēstulē Komisijai norādīja, ka viņš neiesniedza audita ziņojumu savai vadībai, ka viņš nebija informēts par procedūras gaitu un ka viņš ir atstājis savu amatu.

19 2007. gada 9. novembrī prasītāja nosūtīja Komisijai atbildi par audita ziņojumā izvērtētajiem jautājumiem, tostarp atsaucoties uz problēmām, kas radušās saistībā ar *ANAB* līgumu pēc tās koordinatora aizstāšanas, tehnisko gala ziņojumu pozitīvo novērtējumu un izdevumu atbilstības jautājumu, ņemot vērā faktisko stundu tarifu un atšķirības darba stundu uzskaites lapās. Komisija šo vēstuli nosūtīja audita uzņēmumam, kurš prasītājai atbildēja 2008. gada 28. janvārī. 2008. gada 3. jūnijā prasītāja atbildēja uz šo vēstuli, norādot Komisijai jaunus apsvērumus, un lūdza tai paskaidrot, kāda ir šo abu paziņojumu par parādu apstrīdēšanas procedūra.

20 2008. gada 22. augustā Komisija informēja prasītāju, ka tās izvirzītie apsvērumi saistībā ar audita ziņojumu neietvēra nevienu jaunu elementu, kas pamatotu audita procedūras atsākšanu.

21 2008. gada 8. septembrī prasītāja vēlreiz apstrīdēja Komisijas secinājumus, un Komisija 2010. gada 24. oktobrī tai nosūtīja divus paziņojumus par nokavējuma procentu aprēķinu.

22 2009. gada 11. februārī prasītāja apstrīdēja abus paziņojumus par parādu un 2009. gada 16. jūlijā Komisija pieņēma lēmumu C(2009) 5797 par naudas summas EUR 258 560,61 apmērā piedziņu kopā ar procentiem, kuru prasītāja ir parādā saistībā ar projektiem IST-1999-11823 FOND MST (*Formation of a New Design House for MST*) un IST-2000-28229 ANAB (*Assessment of a New Anodic Bonder*) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ar kuru tā, pamatojoties uz EKL 256. panta noteikumiem, pieprasa atmaksāt summas EUR 135 262,94 un EUR 123 297,67 apmērā kopā ar nokavējuma procentiem.

23 Būtiskas kļūdas paziņojumā par parādu rezultātā Komisija attiecībā uz *ANAB* līgumu par labu prasītājai izdeva parādzīmi EUR 57 227,32 apmērā.

24 2010. gada 25. martā Komisija pieņēma lēmumu C(2010) 2125, ar kuru tika labots apstrīdētais lēmums un ar kuru apstrīdētā lēmuma 1. punkts ir aizstāts ar jaunu punktu, kurā attiecībā uz *ANAB* līgumu no prasītājas atgūstamās summas EUR 123 297,67 vietā tika noteikta EUR 66 070,35 apmērā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

25 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 26. septembrī, prasītāja, pamatojoties uz EKL 230. pantu, cēla šo prasību.

26 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (sestā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

27 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, kurus Vispārējā tiesa uzdeva 2012. gada 12. jūnija tiesas sēdē.

28 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

29 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

30 Prasītāja savas prasības pamatojumam izvirza septiņus pamatus. Pirmais pamats ir saistīts ar būtisku formas prasību pārkāpumu. Ar savu otro pamatu prasītāja apgalvo, ka Komisija savas darbības veica pēc noilguma iestāšanās. Ar savu trešo pamatu prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamas kļūdas noteikumu par attiecināmām izmaksām vērtējumā. Ceturtais pamats ir saistīts ar sociālo pamattiesību pārkāpumu. Ar savu piekto pamatu prasītāja norāda uz tiesiskās paļāvības principa neievērošanu. Sestais pamats ir saistīts ar pamatojuma nepietiekamību. Visbeidzot ar savu septīto pamatu prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi labas pārvaldības principu.

Par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību

31 Komisija tiesas sēdes laikā izvirzīja iebildi par nepieņemamību, jo prasītāja pēc 2010. gada 25. martā pieņemtā lēmuma, ar kuru grozīts apstrīdētā lēmuma 1. pants, esot zaudējusi interesi prasības celšanā un prasītāja nav iesniegusi lūgumu grozīt tās prasījumus un pamatus.

32 Prasītāja uzskata, ka tās prasība ir pieņemama, jo 2010. gada 25. marta lēmuma vienīgais mērķis ir labot Komisijas pieļautu būtisku kļūdu pieprasītās summas apmēra noteikšanā, nevis citi apstrīdētā lēmuma aspekti, tostarp tai pieprasītā parāda pamatojums, kuru tā turpina apstrīdēt.

33 Ir jāatgādina, ka, lai labotu aprēķina kļūdu, ko prasītāja norādījusi prasības pieteikumā, Komisija procedūras laikā pieņēma lēmumu, ar kuru tā aizstāja apstrīdētā lēmuma 1. pantu ar jaunu pantu, kurā attiecībā uz *ANAB* līgumu grozīts prasītājas atmaksājamās summas apmērs, EUR 123 297,67 vietā to nosakot EUR 66 070,35 apmērā. Savukārt tā nav grozījusi citus apstrīdētā lēmuma elementus.

34 Tādējādi ir jāuzskata, ka pēc lēmuma, ar kuru tiek veikti grozījumi, pieņemšanas vienīgi arguments, kurš ir saistīts ar attiecībā uz *ANAB* līgumu atgūstamo summu aprēķina kļūdu, ko prasības pieteikumā norādīja prasītāja, ir zaudējis savu priekšmetu un ka prasītāja patur interesi prasības celšanā, ciktāl tas attiecas uz visiem citiem pamatiem un argumentiem, kas izvirzīti prasības pieteikumā.

Par prasības juridisko pamatu

35 Prasītāja tiesas sēdē apstiprināja, ka tās prasība tika celta, pamatojoties uz EKL 230. pantu. Komisija savukārt uzskatīja, ka otrais un ceturtais prasības pieteikuma pamats prasības atcelt tiesību aktu ietvaros ir nepieņemams.

36 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iestāžu pieņemtie tiesību akti, kam nenoliedzami ir vienīgi līgumisks raksturs, šī iemesla dēļ nav pieskaitāmi EKL 249. pantā paredzētajiem tiesību aktiem (Vispārējās tiesas 2001. gada 9. janvāra rīkojums lietā T-149/00 *Innova*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 28. punkts; 2004. gada 10. maija rīkojums lietā T-314/03 *Musée Grévin*/Komisija, Krājums, II-1421. lpp., 64. punkts, un Vispārējās tiesas 2009. gada 10. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-396/05 un T-397/05 *ArchiMEDES*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 54. punkts).

37 Patiesībā, ja Eiropas Savienības Tiesa uzskatītu, ka tā ir kompetenta izskatīt šādus tiesību aktus gadījumos, kad līgums neietver šķīrējklauzulu, tā pārsniegtu savu jurisdikciju lemt tikai par tādiem strīdiem, kuru izskatīšanu tai izņēmuma kārtā nosaka EKL 240. pants, jo šī tiesību norma valstu

tiesām piešķir vispārīgas tiesības izšķirt strīdus, kuros viena no pusēm ir Savienība (Tiesas 1985. gada 11. jūlija spriedums lietā 43/84 *Maag*/Komisija, *Recueil*, 2581. lpp., 26. punkts; šajā ziņā skat. arī Vispārējās tiesas 1997. gada 3. oktobra rīkojumu lietā T-186/96 *Mutual Aid Administration Services*/Komisija, *Recueil*, II-1633. lpp., 45.–52. punkts).

38 Ja EK līgumā nav noteikts citādi, tad atšķirībā no iepriekš 36. punktā norādītajiem tiesību aktiem EKL 256. pantā minētie izpildes lēmumi ir viens no EKL 249. pantā minētajiem tiesību aktiem, kuru pamatotību saskaņā ar EKL 230. pantu var apstrīdēt vienīgi Vispārējā tiesā prasības atcelt tiesību aktu ietvaros (Vispārējās tiesas 2011. gada 13. septembra rīkojums lietā T-224/09 *CEVA*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 59. punkts).

39 Tā tas it īpaši ir tad, kad izpildes lēmums tiek pieņemts parāda atgūšanai, kas radies saistībā ar iestādes noslēgtu līgumu. Faktiski, pat kad šāda veida līgums, kā tas ir konkrētajā gadījumā, nepārprotami pieļauj šādu lēmumu pieņemšanu, to juridisko raksturu nosaka nevis līgums vai piemērojamās valsts tiesības, bet gan EK līgums, it īpaši tā 256. pants. Šajā pantā nav noteikts izņēmuma tiesiskais režīms attiecībā uz izpildes lēmumiem, kuri pieņemti saistībā ar līgumiskā parāda atgūšanu.

40 Savienības tiesa, kurā saskaņā ar EKL 230. panta noteikumiem celta prasība atcelt tiesību aktu, apstrīdētā tiesību akta tiesiskumu izvērtē, ņemot vērā EK līgumu vai jebkuru tiesību normu, kas attiecas uz tā piemērošanu, un tātad – Savienības tiesības (šajā ziņā skat. Tiesas 1970. gada 17. decembra spriedumu lietā 11/70 *Internationale Handelsgesellschaft*, *Recueil*, 1125. lpp., 3. punkts). Savukārt saistībā ar prasību, kas celta, pamatojoties uz EKL 238. pantu, prasītājs var pārmest līgumslēdzējai iestādei tikai līguma noteikumu pārkāpumu vai līgumam piemērojamo tiesību normu pārkāpumu (šajā ziņā skat. Tiesas 1986. gada 18. decembra spriedumu lietā 426/85 Komisija/*Zoubek*, *Recueil*, 4057. lpp., 4. punkts, un Vispārējās tiesas 2010. gada 8. februāra rīkojumu lietā T-481/08 *Alisei*/Komisija, Krājums, II-117. lpp., 94.–96. punkts).

41 Tādējādi konkrētajā gadījumā prasības pieteikumā izvirzītie pamati, kas vērsti uz to, lai panāktu, ka Vispārējā tiesa, ņemot vērā līguma noteikumus un piemērojamās valsts tiesības, lemj par apstrīdētā lēmuma, kas saskaņā ar EKL 256. pantu ir uzskatāms par izpildes lēmumu, tiesiskumu, ir jānoraida kā nepieņemami.

42 Turpinājumā, ņemot vērā šos principus, ir jāizvērtē katrs prasītājas izvirzītais pamats.

Par pirmo pamatu saistībā ar būtisku formas prasību pārkāpumu

43 Prasītāja uzskata, ka Komisija nav ievērojusi noteiktas formas prasības, pirmkārt, tai nosūtot vairākas vēstules uz nepareizu adresi un, otrkārt, pēc tās apsvērumu uzklausīšanas noraidot prasību atsākt audita procedūru. Komisija uzskata, ka tā nav pārkāpusi nevienu būtisku formas prasību, un uzsver, ka prasītāja rīkojusies nolaidīgi, tikai vienreiz paziņojot par adreses maiņu.

44 Šis prasības, kas celta, pamatojoties uz EKL 230. pantu, pamats ir jānoraida kā nepieņemams, jo tas balstās tikai uz līguma noteikumos noteiktām būtiskām formas prasībām, nevis uz Savienības tiesībām.

Par otro pamatu saistībā ar noilgumu Komisijas darbību veikšanai

45 Saskaņā ar *FOND MST* līguma un *ANAB* līguma II pielikuma 17. panta 1. punktu "Komisija vai jebkurš tās pilnvarots pārstāvis atbilstoši šī pielikuma 3. panta 1. punkta pirmajai daļai var uzsākt auditu jebkurā brīdī līguma [spēkā esamības] laikā un piecu gadu laikā pēc pēdējās Kopienas iemaksas pārskaitīšanas". Šo līgumu 3. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikta Kopienas finansiālā iemaksu pārskaitīšanas kārtība, nošķirot "sākotnējo avansu" [priekšfinansējumu], kuru jāmaksā vēlākais 60 dienu laikā pēc līguma parakstīšanas, otrkārt, "periodiskos maksājumus" [starpposma maksājumus], kurus jāmaksā vēlākais 60 dienu laikā pēc tam, kad Komisija apstiprinājusi periodiskos ziņojumus,

atbilstošos izdevumu pārskatus un citus saistībā ar projektu iesniedzamos dokumentus, un, treškārt, "gala maksājumu", kuru jāmaksā vēlākais 60 dienu laikā pēc dienas, kad Komisija ir apstiprinājusi pēdējo saistībā ar projektu iesniedzamo dokumentu.

46 Lietas dalībniecēm ir domstarpības par šo abu līgumu II pielikuma 17. panta 1. punkta interpretāciju, jo prasītāja uzskata, ka Komisijas maksājumu veikšanai paredzētais termiņš beidzās pirms pieciem gadiem – 2005. gada 27. septembrī, dienā, kad tik uzsākta audita procedūra par avansa maksājumiem, savukārt Komisija uzskata, ka noilgums varēja iestāties tikai pēc pirmās faktiski veikto izdevumu atmaksas.

47 Prasības, kas celta, pamatojoties uz EKL 230. pantu, pamats par līgumu noteikumu interpretāciju ir jānoraida kā nepieņemams.

Par trešo pamatu saistībā ar acīmredzamām kļūdām noteikumu par attiecināmām izmaksām vērtējumā

Par audita ziņojumā iekļautu atsauci uz kļūdainiem noteikumiem

48 Prasītāja savā replikā norādīja, ka Komisijas atbildes raksts tai ļāva pamanīt, ka auditors bija izmantojis kļūdainu *ANAB* līguma pantu numerāciju, kā rezultātā audita procedūra neesot spēkā kopumā.

49 Ja pamats saistībā ar kļūdainu juridiskā pamata izvēli ir pieņemams attiecībā uz prasību, kas celta, pamatojoties uz EKL 230. panta noteikumiem, ir jākonstatē, ka konkrētajā gadījumā prasītāja apgalvo, ka auditors savā ziņojumā ir balstījies kļūdainiem līguma noteikumiem, bet tā neapstrīd juridisko pamatu, uz kuru ir balstīts apstrīdētais lēmums, proti, EKL 256. pants, kā arī Regula Nr. 1605/2002. Līdz ar to šis iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

Par acīmredzamām kļūdām attiecināmo izmaksu vērtējumā

50 Prasītāja tostarp apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamas kļūdas noteikumu par attiecināmām izmaksām vērtējumā, piemērojot auditora veikto līguma noteikumu interpretāciju.

51 Prasības, kas celta, pamatojoties uz EKL 230. panta noteikumiem, argumenti saistībā ar līguma noteikumu interpretāciju ir jānoraida kā nepieņemami.

Par ceturto pamatu saistībā ar sociālo pamattiesību pārkāpumu

52 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētā lēmuma sekas bija noteikt algas, kas ir būtiski zemākas par minimālo algu un kas nozīmētu tiesību uz taisnīgu atlīdzību neievērošanu un līdz ar to sociālo pamattiesību pārkāpumu.

53 Tomēr ir jāatgādina, ka neviena Savienības tiesību norma neļauj uzskatīt, ka Komisija ir atbildīga par to, kā tās saistībā ar Piekto pamatprogrammu attiecībā uz pētniecības, tehnoloģiju attīstības un demonstrējumu pasākumiem piešķirtā finansējuma saņēmēji to izlieto. Turklāt apstrīdētā lēmuma vienīgās sekas ir lūgt atmaksāt personāla izdevumus, kurus Komisija saskaņā ar līguma noteikumiem uzskata par neattiecināmiem, nevis ar atpakaļejošu spēku noteikt prasītājas darba ņēmēju darba algu stundā.

54 Turklāt prasībā, kas celta, pamatojoties uz EKL 230. pantu, prasītājas izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru, ņemot vērā Beļģijas tiesības, līgumi ir jāanalizē, ņemot vērā pušu kopējo nodomu, un to nozīme var tostarp tikt interpretēta, ņemot vērā pirms līguma parakstīšanas radušos apstākļus, ir jānoraida kā nepieņemams.

55 Tādējādi ceturtais pamats ir pilnībā noraidāms.

Par piekto pamatu saistībā ar tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu

56 Prasītāja uzskata, ka Komisija nav ievērojusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, piecu gadu laikā nenorādot nevienu iebildumu saistībā ar tās algu izmaksu aprēķina metodes nepieņemamo raksturu, par kuru tā tomēr bija informēta jau pirms līgums noslēgšanas.

57 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu ir katram indivīdam, kuram Savienības iestāde ir radījusi pamatotu paļāvību (Tiesas 1987. gada 11. marta spriedums lietā 265/85 *Van den Bergh en Jurgens* un *Van Dijk Food Products* (“Lopik”)/Komisija, *Recueil*, I-1155. lpp., 44. punkts).

58 Tomēr tiesības atsaukties uz šo principu ir pakārtotas trīs kumulatīvu nosacījumu izpildei. Pirmkārt, Savienības iestādei ir jābūt sniegušai ieinteresētajai personai precīzas, beznosacījumu un saskaņotas garantijas no kompetentiem un uzticamiem avotiem. Otrkārt, šīm garantijām ir jābūt tādām, kas var radīt tiesisku paļāvību personai, uz kuru tās attiecas. Treškārt, sniegtajām garantijām ir jāatbilst piemērojamajām tiesību normām (skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 30. jūnija spriedumu lietā T-347/03 *Branco*/Komisija, Krājums, II-2555. lpp., 102. punkts un tajā minētā judikatūra; 2006. gada 23. februāra spriedumu lietā T-282/02 *Cementbouw Handel & Industrie*/Komisija, Krājums, II-319. lpp., 77. punkts, un 2009. gada 30. jūnija spriedumu lietā T-444/07 *CPEM*/Komisija, Krājums, II-2121. lpp., 126. punkts).

59 Attiecībā uz pirmo nosacījumu ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šādas garantijas, lai arī kāda būtu forma, kurā tās ir paziņotas, ir uzskatāmas par precīzu, beznosacījumu un saskaņotu informāciju no pilnvarotiem un ticamiem avotiem (Vispārējās tiesas 2003. gada 19. marta spriedums lietā T-273/01 *Innova Privat-Akademie*/Komisija, *Recueil*, II-1093. lpp., 26. punkts). Savukārt nav iespējams apgalvot, ka tiesiskās paļāvības aizsardzības princips ir pārkāpts, ja iestāde nav devusi konkrētus solījumus (Vispārējās tiesas 2000. gada 18. janvāra spriedums lietā T-290/97 *Mehibas Dordtselaan*/Komisija, *Recueil*, II-15. lpp., 59. punkts).

60 Konkrētajā gadījumā no lietas materiāliem neizriet, ka Komisija būtu devusi prasītājai precīzas garantijas par to, ka tā piekrīt personāla izmaksu aprēķina metodei.

61 Faktiski tas vien, ka prasītāja pirms līguma parakstīšanas Komisijai nosūtītajos VLS bija norādījusi informāciju par finanšu un grāmatvedības noteikumiem, ko tā bija piemērojusi iepriekšējiem līgumiem, un ka 2001. gada februāra un marta sarakstē tā esot Komisijai nosūtījusi informāciju, kurā norādīts, ka tiek piemērots mērķa atalgojums, pats par sevi nevar tikt uzskatīts kā pielīdzināms Komisijas sniegtai precīzai, beznosacījumu un saskaņotai informācijai attiecībā uz šīs metodes apstiprināšanu.

62 Tā kā prasītāja nav norādījusi nevienu precīzu garantiju vai apsolījumu, kurš būtu varējis tai radīt tiesisku paļāvību, ka Komisija piekrīt tās personāla izmaksu aprēķina metodei, piektais pamats ir jānoraida kā nepamatots un pārējos iepriekš 58. punktā minētos nosacījumus nav jāizskata.

Par sesto pamatu saistībā ar pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

63 Prasītāja uzskata, ka Komisija nav pietiekami pamatojusi apstrīdēto lēmumu.

64 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma norādīt pamatojumu apmērs ir atkarīgs no attiecīgā tiesību akta rakstura un konteksta, kādā tas ir pieņemts. Pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kura ir pieņēmusi tiesību aktu, argumentācija, lai, pirmkārt, Savienības tiesa varētu veikt likumības kontroli un, otrkārt, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt pieņemtā pasākuma pamatojumu un lai tās savukārt varētu aizstāvēt savas tiesības un pārbaudīt, vai lēmums ir pamatots.

65 Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai akta pamatojumā ir izpildītas EKL 253. panta prasības, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts, un Vispārējās tiesas 2011. gada 30. novembra spriedums lietā T-238/09 *Sniace*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 37. punkts).

66 It īpaši Komisijai nav pienākuma izteikt viedokli par visiem argumentiem, ko tai paudušas ieinteresētās personas. Pietiek ar to, ka tā izklāsta faktus un juridiskos apsvērumus, kuriem ir būtiska nozīme lēmuma struktūrā (Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-341/06 P un C-342/06 P *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., Krājums, I-4777. lpp., 96. punkts, un Vispārējās tiesas 2010. gada 3. marta spriedums apvienotajās lietās T-102/07 un T-120/07 *Freistaat Sachsen* u.c./Komisija, Krājums, II-585. lpp., 180. punkts).

67 Visbeidzot, ja ieinteresētā persona ir cieši iesaistīta apstrīdētā lēmuma izstrādes procesā un līdz ar to zina iemeslus, kuru dēļ iestāde šo lēmumu ir pieņēmusi, pienākuma norādīt pamatojumu apjomu noteiks konteksts, ko būs radījusi šāda dalība. (šajā ziņā skat. Tiesas 1981. gada 14. janvāra spriedumu lietā 819/79 Vācija/Komisija, *Recueil*, 21. lpp., 19.–21. punkts, un 1989. gada 14. novembra spriedumu lietā 14/88 Itālija/Komisija, *Recueil*, 3677. lpp., 11. punkts). Šādā gadījumā judikatūras prasības šajā jautājumā tiek nozīmīgi atvieglotas (šajā ziņā skat. Tiesas 1980. gada 11. decembra spriedumu lietā 1252/79 *Acciaierie e Ferriere Lucchini*/Komisija, *Recueil*, 3753. lpp., 14. punkts, un 1981. gada 28. oktobra spriedumu apvienotajās lietās 275/80 un 24/81 *Krupp Stahl*/Komisija, *Recueil*, 2489. lpp., 10.–13. punkts).

68 Pamats saistībā ar apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu ir jāizskata, ņemot vērā šos principus.

69 Pirmkārt, prasītāja pārmet Komisijai, ka tā apstrīdētajā lēmumā ir vienkārši atsaukusies uz audita ziņojumu, tam nepievienojot un pašai neveicot lietas faktisko apstākļu analīzi.

70 Vispirms ir jāuzsver, ka audita ziņojums bija nosūtīts prasītājai, kurai bija iespēja uz to atbildēt, sniedzot savus apsvērumus.

71 Tostarp no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija norādīja, ka saskaņā ar audita ziņojumu prasītājas iesniegtajos konkrētajos izdevumu pārskatos noteiktas izmaksas bija novērtētas pārāk augstas, precizējot, ka runa ir par personāla izmaksām, proti, par izdevumiem, kas saistīti ar trešo personu iesaisti, un par ceļa izdevumiem, un norādot konkrētās summas attiecībā uz katru līgumu. Turpinājumā Komisija minēja prasītājas norādītos apsvērumus pēc noteikto līgumisko termiņu beigām un norādīja, ka tie nav uzskatāmi par papildu informāciju, kas pamato audita procedūras atsākšanu, līdz ar to tā nolēma uzsākt konkrēto summu piedziņas procedūru.

72 Komisija, atsaucoties uz audita ziņojumu, apstrīdētajā lēmumā pietiekami skaidri norādīja iemeslus, kuru dēļ tā nolēma piedzīt konkrētās summas, tādējādi ļaujot prasītājai Savienības tiesā pamatoti atsaukties uz savām tiesībām un Savienības tiesai veikt šī lēmuma tiesiskuma pārbaudi, nepastāvot nepieciešamībai tam pievienot šo audita ziņojumu (šajā ziņā skat. Tiesas 1995. gada 17. janvāra spriedumu lietā C-360/92 P *Publishers Association*/Komisija, *Recueil*, I-23. lpp., 39. punkts; Vispārējās tiesas 1995. gada 12. janvāra spriedumu lietā T-85/94 *Branco*/Komisija, *Recueil*, II-45. lpp., 32. punkts, un 1995. gada 24. janvāra spriedumu lietā T-114/92 *BEMIM*/Komisija, *Recueil*, II-147. lpp., 41. punkts).

73 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka Komisija nav ņēmusi vērā argumentus, ko tā izvirzīja, atbildot uz audita ziņojumu. Tomēr ir jākonstatē, ka apstrīdētais lēmums šajā ziņā ir pietiekami pamatots, jo Komisija atsaucās uz prasītājas 2007. gada 9. novembra un 2008. gada 3. jūnija vēstulēm un norādīja, ka tā pēc šo vēstuļu izskatīšanas secināja, ka tajās nav norādīti pierādījumi, kas varētu pamatot audita procedūras atsākšanu, tostarp attiecībā uz personāla izmaksām (algu samazināšana, stundu tarifa aprēķināšana un to saskaņošana pirms projektu uzsākšanas).

74 Tādējādi sestais pamats ir pilnībā noraidāms.

Par septīto pamatu saistībā ar labas pārvaldības principa pārkāpumu

75 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav ievērojusi labas pārvaldības principu un savu rūpības pienākumu, atsakoties izmeklēt pierādījumus, kuri tai tika iesniegti pēc audita procedūras izbeigšanas, un nosūtot šīs vēstules uz nepareizu adresi.

76 Ir jānorāda, ka viena no Savienības tiesību sistēmā ietvertajām garantijām administratīvajās procedūrās tostarp ir labas pārvaldības princips, kas ir ietverts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, kas pasludināta Nicā 2000. gada 7. decembrī (OV C 364, 1. lpp.), 41. pantā un kas nosaka kompetentās iestādes pienākumu rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus apstākļus, kam ir nozīme attiecīgajā lietā (Vispārējās tiesas 2003. gada 30. septembra spriedums apvienotajās lietās T-191/98 un no T-212/98 līdz T-214/98 *Atlantic Container Line* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3275. lpp., 404. punkts).

77 Tādējādi ir jāpārbauda, vai prasītājas izvirzītie iebildumi pierāda, ka Komisija ir pārkāpusi šo principu.

Par kļūdām saistībā ar vēstuļu nosūtīšanas adresi

78 Attiecībā uz adresi, uz kuru Komisija prasītājai nosūtījusi vairākas vēstules, vispirms ir jānorāda, ka prasītāja par adreses maiņu 2002. gada 7. janvārī Komisiju ir informējusi tikai vienreiz – 2002. gada 25. februārī, izmantojot komerciālus kurjera pakalpojumus. Prasītāja tomēr atzīst, ka tā vēl divas reizes ir mainījusi adresi – 2006. gada 17. maijā un 2007. gada 27. novembrī.

79 Pirmkārt, no lietas materiāliem izriet, ka Komisija nosūtīja prasītājai ierakstītu vēstuli, ar kuru tā prasītāju informēja par audita procedūras uzsākšanu 2005. gada 16. augustā, uz tās bijušo adresi, kas bija prasītājas adrese līdz 2002. gada 7. janvārim, bet ka tā tomēr saņēma saņemšanas apstiprinājumu 2005. gada 27. septembrī. Tostarp ir jākonstatē, ka prasītāja atzina, ka tā saņēma ar šo ierakstīto vēstuli nosūtīto dokumentu, kuru tā arī pievienoja šī prasības pieteikuma pielikumā.

80 Otrkārt, no lietas materiāliem izriet, ka 2007. gada 21. maija vēstule, ar kuru prasītāja informēta par audita procedūras izbeigšanu, nosūtīta ierakstītā vēstulē ar saņemšanas apstiprinājumu pēc adreses, kuru prasītāja Komisijai paziņoja 2002. gada 25. februārī. Komisijai nevar pārmest, ka tā rīkojusies šādi, jo prasītāja 2006. gada 17. maijā notikušo adreses maiņu Komisijai nebija paziņojusi. Faktiski, pirmkārt, tas vien, ka līgumiskais termiņš bija beidzies, neatbrīvoja prasītāju no pienākuma informēt Komisiju par tās adreses maiņu, jo audita procedūra turpinājās. Otrkārt, tas vien, ka prasītāja 2006. gadā auditoram adresētā elektroniskā sarakstē paraksta vietā norādīja savu adresi, nav pietiekami, lai uzskatītu, ka tā ir atbilstoši informējusi Komisiju par adreses maiņu, pat ja auditors šo elektronisko saraksti pārsūtīja Komisijai (šajā ziņā skat. Tiesas 1980. gada 5. jūnija spriedumu lietā 108/79 *Belfiore*/Komisija, *Recueil*, 1769. lpp., 6. lpp.).

81 Treškārt, prasītāja pārmet Komisijai vairāku citu dokumentu, proti, informatīvu vēstuļu pirms 2007. gada 6. septembra, 2007. gada 22. oktobra parādzīmju un 2008. gada 9. janvāra vēstules, nosūtīšanu uz nepareizu adresi. Tāpat arī auditors 2006. gada 22. septembrī Komisijas vārdā savu audita ziņojuma projektu esot nosūtījis uz nepareizu adresi.

82 No lietas materiāliem tomēr izriet, ka auditors savu sākotnējo ziņojumu 2006. gada 22. septembrī nosūtījis uz prasītājas 2002. gada 25. februārī norādīto adresi, bet ka šajā reizē vēstule tika atsūtīta atpakaļ. Šo ziņojumu auditors prasītājai divas reizes nosūtīja arī elektroniski – 2006. gada 22. septembrī un 6. novembrī, proti, dienā, kad prasītāja atzīst, ka to ir saņēmusi. Tāpat arī Komisija 2007. gada 6. septembra vēstules un 2007. gada 22. oktobra parādzīmes ierakstītā vēstulē ar saņemšanas apstiprinājumu nosūtīja prasītājai uz adresi, kuru tā norādīja 2002. gadā. Visbeidzot, prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu attiecībā uz 2008. gada 9. janvāra vēstuli, kura esot nosūtīta uz nepareizu adresi un kura nav pievienota lietas materiāliem.

83 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija nav rīkojusies neuzmanīgi, nosūtot prasītājai savas vēstules.

Par Komisijas atteikumu izmeklēt pierādījumus, kuri iesniegti pēc audita procedūras izbeigšanas

84 Prasītāja uzskata, ka Komisijai bija jāņem vērā tās apsvērumi, ko tā norādījusi 2007. gada 9. novembrī un 2008. gada 3. jūnijā, atbildot uz audita ziņojumu, un ka līdz ar to audita procedūra ir jāatsāk.

85 No lietas materiāliem izriet, ka prasītāja 2006. gada 6. novembrī saņēma audita ziņojumu un ka tai viena mēneša laikā bija iespēja sniegt savus apsvērumus. Prasītājas finanšu direktors, kura pienākums bija nodrošināt sadarbību ar auditoru biroju, lūdza pagarināt šo termiņu par vienu nedēļu apsvērumu sniegšanai par ziņojumu, kurš arī tika pagarināts 2006. gada 13. decembrī, bet, lai gan bija divi atgādinājumi 2007. gada 10. un 17. janvārī un otrs lūgums pagarināt termiņu līdz 2007. gada 17. janvārim, kurš arī tai tika piešķirts, savus apsvērumus tā tomēr nesniedza. Tādējādi prasītāja nav savlaicīgi iesniegusi nevienu apsvērumu saistībā ar audita ziņojumu vai gala ziņojumu.

86 Komisija tomēr piekrita izvērtēt prasītājas sniegto informāciju 2007. gada 9. novembrī un 2008. gada 3. jūnijā. Tā tomēr 2008. gada 22. augustā prasītāju informēja, ka tajā nebija norādīti jauni elementi, kas pamatotu procedūras atsākšanu. Šajā 2008. gada 22. augusta vēstulē Komisija tādējādi izvērtēja prasītājas norādītos argumentus un konstatēja, ka tie nav uzskatāmi par papildu informāciju, kas pamato audita procedūras atsākšanu, jo tie attiecas uz to, ka Komisija bija informēta par nepamatoti lielu personāla izmaksu deklarēšanu un iemesliem, kādēļ tie deklarēti tik nepamatoti lieli, bet ka tie nesniedza nevienu pierādījumu par to, ka prasītāja neesot veikusi šādu pārāk lielu deklarēšanu, ko aizliedz līguma noteikumi.

87 Tādējādi ir jākonstatē, ka Komisija ir piekritusi ņemt vērā pierādījumus, kas tai iesniegti pēc audita procedūras izbeigšanas, un ka argumentam, saskaņā ar kuru tā esot atteikusies izmeklēt minētos pierādījumus, nav faktiska pamatojuma.

88 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija ir rūpīgi un objektīvi ir izmeklējusi visus konkrētās lietas atbilstošos elementus un ka tā tādējādi nav pārkāpusi labas pārvaldības principu.

89 Tādējādi septītais pamats un līdz ar to prasība ir pilnībā noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

90 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

91 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Applied Microengineering Ltd* sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Kanninen Wahl Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2012. gada 27. septembrī.

[Paraksti]